

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 20.

Den 15. Juli 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af **Ældste Orson Pratt,**

afholdt i Salt Lake City den 19. Januar 1873.

(Fra „Journal of Discourses“).

Beg ved ille, jeg nogensinde var mere opbygget og belæret, end netop i denne Eftermiddag ved at lytte til Broder Hydes Tale. Ifølge min Overbevisning var den i det Hele taget beregnet paa at undervise og opbygge Enhver, som var en opmærksom Tilhører. Talen blev holdt i et veltalende Sprog, som var letfatteligt, paapegende og bestemt; den vilde være til Belsignelse for Alle, der vilde efterleve den.

Herren har udpeget en Forskjellighed af Gaver i sit Rig, Nogle have denne, Andre have hin Gave, og isærdeleshed gjor dette sig gjældende i de Tolv Kvorrum, for hvilket Broder Hyde er Præsident. Der gives mange forskjellige Gaver og Talenter, og det vilde være mig en stor Ærøsnielse og Tilsfredsstillelse at have Anledning til at høre dem østere, end jeg gjør. Dog jeg bliver ikke sjælden kaldt

paa til at tale til Folket, naar jeg høst onføde at sidde og lytte til Andres Beværlninger.

Det er mig ganske ubesjændt, hvilket Emne, jeg skal fremsette for Eder i denne Aftenstund. Sommetider, naar jeg lytter til Sangen, vil en eller anden Gjenstand ligge aaben for mit Sind, dog til andre Tider fremstaar jeg øste uden at hønde det første Ord, jeg skal uttale for Tilhørerne; ikke desmindre, jeg stoler paa, at Herren vil tildele mig, idet jeg fremstaar, hvad jeg skal tale. Saaledes er min Tilstand i denne Aften; og min ydmyge Bon til Herren i Jesu Navn er, at han vil inspirere mig med sin Aand, hvorved jeg kan forstaa, hvad jeg skal sige, som kan være mest passende for de Tilstedeværende. Lyset og Sandheden, som af Herren er aabenbaret i de forskjellige Verdens Tidsaldere, er sag

ubegrænset, særlig i vor Tid, at — saa har jeg tænkt — det er en hel Vanskelighed for Herrrens Ejendomme at hjelpe dem i denne store Mangfoldighed vilde være mest behageligt i Guds Asyn at fremlægge for Folket.

Der gives mange Ejendommeligheder i vor Religion, dog de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed ere vel bekjendte med dem. Øste blive vore Førsamlinger besøgte af Fremmede, der gladlig vilde høre os drøve ved Punkter i vor Lære, hvilke efter deres Menning storlig vilde interessere dem. Vi ere villige til at gjøre saa; dog alligevel, vort Studium er at have en Land, som kan være til Opbyggelse for Alle, hvadenten de ere i Kirken eller Fremmede, som kun ere her paa Besøg.

I blandt de Særegenheder, som Herren direkte har aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige, kan nævnes de forstjellige Grader af Lykke og Herlighed, som eksisterer i den evige Verden, tilligemed de mangehaande Straffedomme, som blive de forstjellige Klasser af Menneskeheden tildel. Tidligere, forinden vi bleve Sidste-Dages Hellige, blev vi underviste af vore Fædre, Modre og vore Præster, at der kun gaves to Steder i den evige Verden, hvilke var bestemte til et Opholdssted for den menneskelige Familie. Disse Steder var Himlen og Helvede; og de, som ikke erholdt en Plads i det førstnævnte Sted, maatte gaa til det sidstnævnte.

Dette var en Gjenstand, som Broder Hyde hentydede til i et langt og interessant Foredrag. Han bemærkede, at Gud havde beredt forstjellige Boliger for Menneskene, af hvilke nogle varer til Herlighed og andre til Straf. Disse Ting blev tydeligt forklarede for Folket, men der er nogle Punkter, der staar i nær Be-

rørelse med dem, som ikke bleve udtydede for Tilhørerne.

Maaden paa hvilken vi erholdt en mere fuldkommen Kundstab angaaende Menneskeslægtens fremtidige Tilstand var ved Aabenbaring; ja tilvisse, al Kundstab, som Menneskene nogensinde var i Besiddelse af med Hensyn til denne Gjenstand, kom formedelt Aabenbaring. Vi kunne læse noget i Pauli første Brev til Korinthierne angaaende de forstjellige Herligheder, som henhøre til de Dodes Opstandelse. Det bliver os sagt, ifølge Pauli Betragtning, at naar Menneskene opstaar fra de Dode, ville nogle erholde en Herlighed og andre en anden, og disse Herligheder ere lignede med de forstjellige Kloder, der ere udgaede fra Herrens stabende Haand. Apostlen siger: En Herlighed er som Solens Glans, en anden som Maanens Glans og en tredie som Stjernernes Glans; men som en Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er ogsaa de Dodes Opstandelse.

Den hellige Skrift fortæller os ogsaa, at der er en stor Ufvegling af Straffedomme ligesaavel som Herligheder — disse Straffe ere af forstjellige Egenskaber i Forhold til Menneskernes Børns Gjerninger. Vi kunne til Eksempel læse om Personer, som skulle lide Straf for Synder, for hvilke der hverken er Tilgivelse i dette eller i det tilkommende Liv. Dette beviser tydeligt for os, at visse Synder ikke kunne tilgives i den tilkommende Verden, medens andre kunne tilgives paa visse Betingelser. Der bliver os sagt, at den, som synder imod den Hellig-Land, kan ikke erholde Tilgivelse. Menneskene kunne synde mod Gud vor himmelske Fader og saa Tilgivelse, dersom de gjør Omvendelse i dette Liv; de kunne synde mod Kristus, Guds Son, og denne Synd vil blive udstillet, hvis de omvende sig

og udføre Retfærdighedens Gjerninger; men dersom de synde mod den Hellig-Aand, efterat de havde annammet ham og ere dobbte med ham, ville de ikke erholde Tilgivelse hverken i denne eller i den tilkommende Verden.

Nu! hvis der gives forstjellige Straffedome, saavel som forstjellige Herligheder, maa der viselig være forstjellige Steder til Straffenes Udførelse. Vi vilde betragte det som en Uretfærdighed — endog i dette Liv — om en Person, der blot var skyldig i en ubetydelig Forseelse, blev nedstyrtet i det samme Fangehul tilsammen med en Morder. Hølge vor Anstuelse vilde det være uretfærdigt at tage en Person, som blot havde begaet en lille Overtrædelse mod Loven, og fængle ham tilsammen med en Forbryder, der havde udgydt uskyldigt Blod.

Vi have i vor egen Barm Retfærdighed nok til at bestemme Straffen for hver af disse to Personer og udpege for hver af dem deres bestemte Plads. Er Herren mindre retfærdig end Mennesket? Er ikke Faderen til en for Mennestene aldrig opnaaelig Grad syldt med de store Retfærdigheds Principer? Alle vores Begreber om Retfærdighed ere udstrommede fra ham. Paa Grund heraf kunne vi ikke se op til ham som et Væsen, der skulle fordømme en stakkels Hedning eller Andre, som, omend sjældt de ikke viste Lydighed til Evangeliet, dog levede et moralist Liv, til at undergaa den samme Straf som en Morder eller en, som havde udgydt uskyldigt Blod. Vi vilde anse det som en stor Uretfærdighed, dersom alle Klasser af Menneskeslægten bleve nedstyrtede til et Sted, for der at vælte om under den samme Straffe-Tilstand gennem de endelose Evigheder uden at have det mindste Haab om Forlæsning. Jeg kunde ikke betragte dette som retfærdigt og formoder, at dette vilde være Tilføldet med

andre rettænkende Væsener, isærdeleshed, dersom de vare bekjendte med Skrifterne.

Jesus, idet han taler paa dette Emne, siger: „Men den Ejener, som ved sin Herres Billie, og ikke bereder sig, og ikke gjør efter hans Billie, skal faa mange Hung; men den, som ikke ved det og gjør, hvad der er Hung værd, skal faa lidet Hug.“ Herren, i sin Dom over Menne-stene, dommer ikke i alle Tilsælde efter Gjerningen, som er udført, men efter den Forstand og Kundstab, som Individet, der udfører Handlingen, er i Besiddelse af. Hvis to Personer skulle begaa et Mord — udgyde uskyldigt Blod — og den ene havde fuld Kundstab om Guds aabenbarede Lov, medens den anden var aldeles uvidende angaaende samme, vilde der blive en stor Forskel i disse to Menne-sters Dom. Vi vilde uden Betænkning være rede til at sige, at den, som havde syndet mod bedre Vidende, skulle have større Straf end den, som havde begaet en saadan Ugjerning i Ubidenhed.

Betenk om de Hellige, som ikke alene have hørt Guds Lov, men som have annammet Guds Sons Evangelium og ere blevne fornyede i deres Sind ved den Hellig-Aands Kraft, et Folk, som har smagt Herrens Ord og den tilkommende Verdens Kræfter; tænk om disse skulle gaa saa vidt, at de skulle udøse uskyldigt Blod, vilde der saa være nogen Tilgivelse for dem? Nei, aldeles ingen! Vilde det være vor Pligt, om en saadan Person ved Lovene i dette Land blev domt til at hænges ved Halsen, indtil han dode, at besøge ham og bede Gud at tilgive hans Synder? Nei, vi vilde synde mod Herren ved en saadan Fremgangsmaade. Hvorsor? Fordi Herren har aabenbaret til os, at Enhver, som har Lys og Kundstab og alligevel udøser uskyldigt Blod, kan ikke erholde Tilgivelse hverken i denne eller i den tilkommende

Verden, hvisaarsag vi ikke skulle bede for en Saadan, for hvem Herren har sagt, der ingen Tilgivelse er. En saadan Person begaar en utilgivelig Synd — han udøjer uskyldigt Blod efter at have annammet Lys fra den Hellig-Aand, han er vidende om, at en saadan Handling ikke alene er Synd mod Faderen og hans Son, Jesus Kristus, men mod den Hellig-Aands Overbevisning.

Lænk Eder, om en Person udenfor denne Kirke fulde udøve et Mord, uagtet han havde hørt Guds Sons Evangelium, men forlæsset det; han havde syndet mod stor Kundstab og bedre Bidende, men ikke mod den Hellig-Aand. Dette er forskellen mellem de to Klasser af Mordere; en Sidste-Dages Hellig vilde aldrig erholde Tilgivelse, men blive en Fordævelsens Son.

Jeg vil ansøre nogle Skriftsteder i Bibelen angaaende forskellige Klasser af Mennesker og det Lys og den Kundstab, de vare i Besiddelse af. Som jeg allerede har bemærket, Nogle kunne saa Tilgivelse i det tilkommende Liv.

Lad mig hentyde til en vis Klasse, som den hellige Skrift omtaler vil anamme Tilgivelse paa visse Betingelser. I erindre, at Apostlen Peder ved en vis Lejlighed havde samlet en stor Hob af Søder — Frelserens Mordere, der havde udgydt uskyldigt Blod — omkring sig, og at han holdt en Tale for dem; men den var meget afvigende fra den Tale, han holdt for den blandede Forsamling af forskellige Nationer, som var kommen tilsammen paa Pintsefesten. I sin Tale til de Sidstnævnte sagde han: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig dobe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle saa den Hellig-Aands Gave. Thi Eder og Eders Born hører Forjættelsen til og alle dem, som ere

langt borte, hvilkenomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.“

Dette var en sand Evangelie-Prædiken til dem, som ikke vare skyldige i Mord. De blev alle ansporede til at omvende sig, tro paa Kristus og blive døbte til deres Synders Forladelse; og de tilligemed Andre, som vare langt borte blev forjættede Tilgivelse og den Hellig-Aands Gave, dersom de vilde annamme Evangeliet. Men lad os nu ogsaa komme til den anden Tale, til hvilken jeg har hentydet, nemlig Talen til de ugodelige og fordærvede Søder, som torsfæstede Frelseren. Peder sagde: „Jeg ved, at I have gjort det af Uvidenhed, ligesom og Eders Overster. Med andre Ord: de havde ikke annammet den Hellig-Aand, og grundet herpaa havde de udøft den Uskyldiges Blod og myrdet Messias, Guds Son, men ifølge Peders Ord var det skeet i Uvidenhed.

Nu er Spørgsmaalet, var der noget Haab for dem? Kunde de erholde Tilgivelse for deres Synd i dette Liv! Nei! Peder, ester først at have gjort dem bekjendt med, at de havde udgydt den Retfærdiges Blod i deres Uvidenhed, lader dem derpaa vide, naar og hvor de kunde erholde Tilgivelse. Jeg vil gjentage hans Ord; „Dersor fatter et andet Sind og vender om“ — ingen Daab til Syndernes Forladelse bliver omtalt — „at Eders Synder maa være utslettede, paa det Bederkøgelsens Tider maa komme fra Herrens Aslyn, og han maa sende Eder den Eder forudsørlyndte Jesum Kristum, hvilken det bor at indtage Himlen, indtil alle Tings Fuldkommellessid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage.“

Apostlen sagde ikke, at de skulle dobes til deres Synders Forladelse. Hvorfor ikke? Fordi han besad Kundstab not

til at forstaa, at Daab vilde være et forgjæves Middel til deres Tilgivelse. Han vidste, at de havde tabt dette Privilegium i denne Verden, fordi de havde myrdet den Hellige, Guds Son. Peder sagde til dem: Dersom I, der have udøft den Ketsærdiges Blod ville onvende Eder nu, er der et Haab for Eder, hvorved Eders Synder ville blive udslettede. Ikke i dette Liv, ikke ved Daab til Syndernes Forladelse, men naar Bederkægelsens Tider skulle komme fra Hercens Asyn, og han skal sende Kristus. Dog ikke engang da ville de saa Tilgivelse, dersom de ikke gjøre Omvendelse i dette Liv. Dette maa have været en sorgelig Beretning for dem, som hørte den, dersom de troede.

„Fatter et andet Sind og vender om.“ Læg vel Mærke til, hvilken Mening der ligger heri. Disse Ord „vender om“ ere blevne fortolkede med „at blive født af Gud“ eller „at blive en ny Skabning“; men den sande Mening af Ordene er, at vi skulle forbedre vort Levnet, affstaa fra det onde og gjøre det Gode — i Korthed, at vige bort fra al Synd og Overtrædelse og vandre i Ketsærdighed for Herren. Dersom disse Joder havde omvendt sig fra deres Synder og gjort det, som var Ret, havde der været et Haab for dem, naar Frelseren i Fuldkommelighedsiden blev udsendt fra Faderens Nærverelse. Deres Synd vilde da blive udslettet; men indtil den Tid kommer, ere de undergivne Plager og Pinsler paa Grund af deres Overtrædelse.

Jeg vil fremsette et andet Exempel. Der var en Mand i gamle Dage, hvis Navn var David. Herren sandt for godt, fordi David var en Mand efter hans Hjerte, at indsætte ham som Konge over Israel. Denne Mand var storlig velsignet af Herren, som ogsaa i en rigelig Grad udste over ham Profetiens og Abenbaringens Land; og mange af denne

Manhs Salmer, hvilke vi nu med saa megen Fryd synge i vores Forsamlinger, indeholde Profetier, som henhøre til den fjernehste Generation af den menneskelige Familie.

David var en Profet og Abenbarer; han var syldt med den Hellig-Aand og talte ligesemt denne Aand drev ham. Herren elskede ham og sagde, at han var en Mand efter hans eget Hjerte. Den Almægtige velsignede ham, medens han som ganske ung Mand med sine otte Hustruer flygtede fra Hule til Hule og fra Bjerg til Bjerg for at undgaa Saul, som forfulgte ham og vilde tage hans Liv. Dette stede, forinden han kom paa Thronen. Men efter at Saul var styrtet, og David var bleven Israels Konge, gav Herren ham ogsaa blandt andre Velsignelser Sauls Hustruer til Egte. Dog hvad havde David synet, dengang Profeten Nathan sendtes til ham? Jo, han havde taget sin Naboes Hustru og ikke alene bedrevet Hør med hende; men hennes lovlige Egtemage var paa hans Besaling blevet stillet paa en farlig Post i Felten paa det han maatte falde. Urias faldt, og nagleit David ikke egenhændig stodte en Dok i hans Hjerte, blev han dog af Herren anseet som en Morder, idet han havde stillet Urias paa en Post, hvor hans Blod maatte rinde. Nagleit al denne Mans Godhed, og omendfjordt Herren havde skænket ham Lys og Kundstab, begik han alligevel to store Forbrydelser.

Nathan blev af Herren sendt for at irtettesætte ham; og han gjorde saa ved at fremføre en Parabel for David. Han fortalte ham, at der var en vis fattig Mand, som havde et lille Haar. Lige i Nærheden af ham boede en rig Mand, som havde saare meget baade stort og smaaat Skæg. En Vandringemand kom til den Rige, men han spærede sit eget

Kvæg, tog den Fattiges eneste Haar og beredte deraf et Maaltid til den veisarende Mand. Ved at høre dette optændtes Davids Brede, thi uagtet han selv havde overtraadt, var hans Netsærdighedsfolelse endda ikke udslukket i hans Barm, og han udbrod: „Saavist som Herren lever, den Mand som dette gjorde, er et Dødsens Barn.“ Nathan sagde: „Du er Manden!“ Gud satte Dig til Konge over Israel, han udfriede Dig af Sauls Haand og gav Dig alt hans Hus og alle hans Hustruer; han gav Dig Israels og Juda Hus, og dersom dette havde været forlidt, vilde han lagt Dig Saadant og Saadant til. Med andre Ord: denne store Fløk af Kvæg var sjænket til David, og alligevel gif han hen og tog den fattige Mands eneste Haar — Urias's Hustru, og bedrev Hor med hende. Dersor sagde Herren, at han vilde straffe ham. Hvad Slags Straf blev David undergiven? I blandt andre, Pinsler i de evige Verdener. For hvor lang Tid? Jeg kan ikke sige det ganske nsiagtig; men denne, engang retsfærdige Mand maa mindst i nogle Aarhundreder lide Straf, som Folge af sin Ugudelighed. Gjorde han Omvendelse? Ja. Anraabte han Herren? Ja. Var han besvaret med stor Sorg? Ja han var, og maatte saa omvendt, som Nogen kunde blive; men Erklæringen var udgaaet, hvilkaars sag denne Mand maatte lide for sin Forbrydelse.

Peder, idet han paa Pintsefesten hentyder til denne Gjenstand, hvilket kan læses i Apostlernes Gjerninger, andet Kapitel, fremfiger en af Davids Salmer saaledes: „Du skal ikke lade min Sjæl i de Dødes Rige, ikke heller tilstede din Hellige at se Forraadnelse.“ Tilsyneladende efter dette, er det som om David, uagtet hans Omvendelse ikke kunde udsllette hans Synd, havde et Haab om og saa den Tid imøde, da han vilde blive ud-

friet fra Helvede. Naar denne Tid kommer, vil han blive fri og anamme en Herlighed, men hvor stor den vil bliive, staar ikke til mig at sige, thi dette er ikke aabenbaret; lad det være nok at bemærke, at David syndede mod Lys og Kundstab, som han besad i et rigt Maal, og grundet paa hans Synd, salbt han fra en hoi Stilling.

Jeg er i Twivl, om David havde erholdt saa mange Principer, som de Sidste-Dages Hellige i den ny og evige Vagt nu forstaa; thi dersom han havde haft disse kunde han aldrig blevet gjenloft, eiheller kunde han have sagt: „Du vil forløse min Sjæl fra Helvede“, osv.

Lad os anfore nogle andre Exempler. Der gaves et Føl ved Navn Lamaniterne, der ifolge Mormones bog ere hensvundne i Uvidenhed paa det amerikanske Kontinent, før Kristus kom. De have beboet dette Land (Amerika), for hundreder af Aar; og før Frelserens Komme vare de nedfunkne i det dybeste Mørke. De havde tabt Kundstabom Saliggjørelsens Principer og vare blevne til et meget uvidende og ugudeligt Folk, som tilbad Asguder. Nephiterne, en oplyst Nation, som levede paa dette Kontinent paa samme Tid som Lamaniterne, udsendte Missionærer blandt dem for om muligt at bringe dem til Omvendelse fra deres Synder. De gif ud iblandt dem, og Held fulgte deres ædle Foretagende, idet Tusinder blevne bragte til Kundstab om Sandheden. Denne Nation var i dens Ugudelighed og Mørke bleven lært, at det var ingen Synd at myrde en Nephit; og de havde under deres Uvidenhed om Guds Lov myrdet mange; dog da Evangeliet blev forkyndt for dem, fik de saa Tilgivelse for deres Ugjerninger? Ja, paa visse Betingelser, og en af disse var, at de skulle nedlægge deres Krigsvaaben; de gjorde saaledes, og til et Vidnesbyrd for Herren, at de ikke

østere vilde udgyde ustyldigt Blod, nedgrov de dem dybt i Jorden. Og formedelst deres store Bedrøvelse og Omvendelse havde Herren Varmhjertighed med dem og tilgav dem i dette Liv de Synder, de havde begaaet i Uvidenhed. Dette beviser, at Mordere paa visse Beitingelser kunne erholde Forladelse i denne Verden; men der gives andre Klasser af Mordere, for hvis Tilgivelse i dette Liv, det vilde være urigtigt at bede, endog om de aldrig havde annammet den Hellig-Aland — jeg mener dem, som have læst og forstaet den aabenbarede Lev. At bede Herren tilgive saadanne i dette Liv vilde være i Modsetning til hans Billie, hvis-aarsag det vilde være at synde mod ham.

Jeg formoder, nol er blevet sagt med Hensyn til Principet for Herrens Handlemaade i at straffe Menneskenes Barn for deres Synder. Tillad mig dersor at sige nogle saa Ord angaaende deres Fremkomst og Gjenløsning.

Jeg vil herved spørge, ville mange af disse Bæsener, som begaa Synd mod Herren, komme frem og arve den høje Grad af Ophielse i den celestiale Verden? Dette er et stort Spørgsmaal. Ville de annamme den samme Herlighed, som bliver de Hellige tildel, der have levet i de forstjellige Tidsalder af Verden og udholdt i Trofasthed til Enden? Kunne de opnaa en fuld Ophielse og Glans i Guds Rige? Nei. Hvorfor ikke? Fordi de ikke ere forberede paa en saadan Herlighed. Dog jeg vil ikke benegte, at de jo i Fremtiden ifolge Herrens Hensigt kunne blive ledte fra et Trin til et andet, indtil til sidst nogle af dem erholde den celestiale Herlighed.

Bi Sidste-Dages Hellige tro, at naar Herren kommer, vil han gjenløse Hedninge-Nationerne; dog de ville ikke komme i hans Nærværelse, i celestial Herlighed;

men de ville komme ud af deres Grav, ikke med celestiale Legemer, bereede paa at bære en himmelst Krone og sinne som en Sol i deres Fader's Rige, nei! en saadan Herlighed ville de ikke faa, men de ville erholde en Glans, som er afpasset efter det Lys og den Kundstab, de vare i Besiddelse af, og denne er lignet ved Maanens Glans. „Der er en Herlighed som Solens Glans, en anden som Maanens, en tredie som Stjernernes, og som en Stjerne er forstjellig til den anden i Glans, saaledes er ogsaa de Dodes Opstandelse.“ Der er en stor Forstjel paa Glansen af disse Himmellegemer, der sinne paa Fir-mamentet. Solen er langt mere herlig end Maanen, ja faa meget, at der ifolge Astronomernes Paastand vilde tage flere hundrede Tusinde Fuldmaaner til at danne et Lys i Lighed med Solens; eller med andre Ord, dersom hele den for os synlige Himmelkugle var overspredt med et Dække af Maaner, vilde ikke dette endda bewirke et Lys i Lighed med Solens. Af dette kunne G selv danne Eder en Ide angaaende den store Forstjel paa Solens Herlighed.

Og videre, naar vi betragte de blinkende Stjerner paa Himmelhøvelingen, bemærke vi, at nogle af dem sinne med større Glans end andre, hvisaarsag Astronomerne have inddelt dem i Klasser efter deres Størrelse eller i Forhold til den Lysstyrke, de udstraale paa vor Klode. Disse Stjerners Klasse-Inddeling er ikke grundet paa deres naturlige Størrelse, thi dertil ere de for langt fjernehed fra vor Jord til at vi kunde være i stand til at bedømme den, men vi vide, at de ere Sole, selvlysende Legemer og Centre for andre Verdenssystemer; og dersom de vare lige saa nær os som Solen, vilde deres Skin være langt mere straalende end dens. Men Aposlien Paulus, i sine Be-

mærkninger over dette Punkt, henthalder til Stjernernes Herlighed, som den i sin Lysstyrke kommer tilsyne for os.

De Mennesker, som erholde en Herlighed i Lighed med Stjernernes Herlighed eller i Lighed med deres Lyeglans, ville ikke naa en Ophoelse som Hedningerne; thi deres Herlighed vil være lig Maanens Glans, og alle Stjerner sammen udstaaale ikke saa meget Lys som Maanen alene. De Bæsener, hvis Herlighed er forskjellig som Stjernernes Glans, ville altsaa komme til at staa paa et lavere Trin end Hedningerne. Dog Alle, som annamme en Glans i Lighed med Solens, ville være forpligtede til at adlyde visse Principer af Loven, nemlig: af den celestiale Lov. Hvad er dette for Lov? Det er Evangeliets Lov. Enhver, som i disse Dage gaar ind i den celestiale Herlighed, maa ikke alene være bekjendt med Evangeliet, saaledes som det lærtes i gamle Dage, men de maa ogsaa have Kunstdstab om, hvorledes det bliver forkyndt og administreret af Mænd, som dertil ere bemyndigede, i vor Tid. Derforsom de have denne Kunstdstab og efterleveden, ville de saa Adkomst til Evangeliets Velsignelser, til deres Synders Tilgivelse i denne Verden, til at blive Sonner og Døtre af Gud; i Korthed, de ville have Krav paa Fylden af Frelsningsplanens Herlighed: og Kristus siger, at de skulle sinne som en Sol i hans Faders Rige.

Da Tiden er for knap til fuldelig at forklare alle disse forskjellige Herligheder, er det mit Ønske, særligen at fremstælle nogle Spørgsmaal angaaende Bestaffenheten af den høieste Herlighed, som benævnes den celestiale. Vil der herske nogen Forskjel blandt dem, som blive delagtige i denne Ophoelse? Ja, der vil i nogle Henseender. De ville alle

være lige i Nydelsen af nogle Velsignelser, og med Hensyn til Herligheden, da vil den være ens for alle i denne Tilstand, men alligevel vil der være Forskjel mellem dem. Nogle, der erholde en Del af denne Herlighed, ville være foruden Familie og betagte denne Velsignelse i al Evighed, medens andre af dem ville annamme et Rige, Hustruer og Børn, Storhed og Magt, og i det Hele taget langt overgaal de Forskjælvte.

Nu vil jeg spørge, hvad er Aarsagen til denne store Forskjel i det celestiale Rige? Dette er ene og alene grundet paa, at visse Mennesker, som have adlydt Evangeliet, have været ligegyldige med at sikre sig den fulde Ophoelse, som laa indenfor deres Omraade. Gud har aabenbaret til dette Folk, hvad som er nødvendigt for en fuld Ophoelse i hans Rige. Han har aabenbaret til os, — hvilket Broder Hyde har bemerket i Estermiddag — at Egtestabet er saavel for Evigheden som for Tiden, at Egtestabet maa fuldbyrdes i dette Liv, og Ordinancen forrettes af dem, som af Herren ere besilkede til at holde Fuldmagtens Nøgler og besegle paa Jorden, paa det Beseglingen maa være anerkjent i Himlen, thi der bliver der hverken taget eller givet tilægte. Ingen saadan Ordinance kan blive udørt der.

Dette er Aarsagen, hvorfor de af de Sidste-Dages Hellige, som ikke indgaa i Egtestab, men hellere foretrække at leve udenfor samme, ikke kunne nyde Fylden af den Ophoelse, som vil blive dem tildel, der ere blevne beseglede i denne Tid. De have ikke ganske forspildt den celestiale Herligheds Velsignelser, men de have tabt Rettigheden til at have Hustruer med hvilket de kunde have Efterkommere i de evige Verdener. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Emigranternes Afreise til Zion.

Bore Søstende, ialt 870 Sjæle, under Ledelse af forhenværende Præsident for den skandinaviske Mission, K. Peterson, ledsaget af Brødrene, Præsident Crastus Snow, P. F. Madsen og P. Dehlin, afreiste fra København den 27de Juni med Dampstibene „Pacific“ og „Milo“, der skulle landsætte dem i Hull, hvorfra de videre skulle fortsætte med Jernbane og Dampstib til Utah.

Det forstnævnte Skib dampede ud af Havnene Kl. 12 $\frac{1}{4}$, det sidstnævnte først 3 Timer senere. Alt med Hensyn til Indstibningen fandt Sted i den mest onstværdige No og Orden. Ligesom sædvanligt ved slike Lejligheder, var de Hellige begunstigede af det behageligste Veir. Som en Særegenhed, bemærkede vi, at både den foregaaende og efterfølgende Dag varer stormfulde Dage, ledsagede af osende Regnshyl, Torden og Lynild, hvilket i Sandhed havde haft mindre behagelige Folger for de Hellige, dersom dette havde intruffet paa Indstibningsdagen. Men takket være Herren, som leder alle Omstændigheder til det Bedste for dem som elste ham, var Dagen i alle Maader afspasset efter de Helliges Ønske.

Det var et særdeles interessant Stue at sidde paa „Milo's“ Agterdæk og betragte den brogede og helt anselige Hob af Søstende, som med glade Ansigtter og oprakte Miner mylrede om mellem hverandre paa Skibsbroen. Her stod en glad Moder, hjærtregnende sit lille Barn, som ogsaa skulle gjøre Folgesab med til Zion. Længere henne stod en Gruppe unge Brødre og Søstre, i ivrig Samtale udmalende deres fremtidige Hjem, som de snart haabede at fine, og som havde været Maalet for deres Længsel for mange Aar.

Et Stykke udenfor Kredsen stod flere Tilskuere af den bedre Klasse og betragede Scenen. Man kunde her høre flere Bemærkninger blive gjorte angaaende de Sidste Dages Hellige og deres Afreise. En ndbrod: „Det er da underligt, med hvilken Glæde disse „Mormonere“ drage bort fra deres Fodeland!“ „Ja er det ikke?“ spurgte en Aanden, „og se, hvormange smukke, unge Kvinder, der reise med.“ „Det kan være, det er et underligt Folk,“ bemærkede en Tredie. Og vi maa i Sandhed ifstemme med dem og sige: det er et underligt Folk. Men hvad siger Herren om os (Ex. 29, 14)? „Dersor, se, jeg vil blive ved at handle underligten med dette Folk, ja, paa det Underligste.“ Og ved Profeten Joel 2. Kap. 23. og 26. Vers, siger han: „Og I, Bions Born! fryder og glæder Eder i Herren Eders Gud — — Og I skulle jo øde og mættes og love Herrens Eders Guds Navn, som har handlet med Eder i underlige Maader, og mit Folk skal ikke bestemmes evindeligen.“

Nar efter Nar drage hundreder af Sidste-Dages Hellige ud fra disse Lande for

at begive sig til det Sted, som for omtrent 43 Aar siden var en øde og gold Ørk, men som i Dag „blomstrer som en Rose“, og hvad er Årsagen til dette? Man ser dem forlade deres Familie, Slægtinge, Venner og FødeLand; de begive sig paa en farefuld Reise, hvorfra en Del tilbagelægges i et strobeligt Stykke Menneskeværk over de fraadende Bølger og en anden med den hurtige Jernhest, der i flyvende fart farer hen over de uoversuelige Sletter; de standse ved Malet for deres Reise — der ligger Zion deres fremtidige Fædreland; og istedetfor, som man hører vore Medmennesker bemærke, at komme til et fremmed Land, i ubekjendte Forhold, blandt fremmede Mennesker, mødes de her af deres Brodre, Søstre og Venner, der have arrangeret Alt paa det Bedste for at vederkvæge dem efter deres besværlige Reiseliv.

Vi Sidste-Dages Hellige anse os, i Lighed med Abraham, som Fremmede og Udlændinge i vort eget Land. Vor Tro er, at Herren i sin egen bestemte Tid vil straffe Nationerne for deres Ugudelighed og Vantrø, og da vil det være godt for os at være borte fra Babylon. „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager“ (Aab. 18, 4).

Saalønge de Hellige ere i Adspredelsen, ere de mere eller mindre delagtige i Menneskenes Synder. De ere ofte forbundne til at arbeide paa Herrens Sabbathsdag, da de i modsat Fald staa i Fare for at miste deres Erhverv; de ere omgivne af Verdens Daarigheder og fordærvelige Vaner, hvilke mange af dem ere for svage til ganske at modstaa; Bisdomskoret bliver fun for en Del efterlevet; og dette ere nogle af Grundene, hvorfor Guds Folk drage op til Zion, hvor de uhindret og uforstyrret kunne dyrke deres Gud og esterleve hans Besalinger.

En anden Årsag, hvorfor de Hellige reise til dette Land er, fordi de ere en-soldige nok til at tro Bibelen og Herrens Tjeneres Vidnesbyrd. I de sidste Dage, naar Herren vil udøse sine Plager over Jorden, skal der være Raad til at undkomme i Zion og Jerusalem, siger Profeten Joel i sit 3die Kap. 5. Vers.

Esaias siger (2,2): „Og det skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Hus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophoies over Høiene, og alle Hedninger skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle gaa og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem.“ De Sidste-Dages Hellige kunne ikke lære nok om Guds Veie i disse Lande, hvisaarsag de rette deres Hjed mod Zion, hvor de kunne saa Anledning til at blive berørt af Herrens Profeter og Apostler. Men vore Medmennesker kunne ikke fatte dette; de kunne ikke begribe, hvorledes vore fattige Søstrende kunne have Mod nok til at drage bort til et ukjendt Land, og i Sørdeleshed til „Mormonernes“ Land, som er saa ilde omtalt af Alle. Dog vi have, unseet al Verdens Omtale og daarlige Anskuelse om os, den Overbevisning for os selv, at Herren har beredt et Indsamlingssted for sine Børn i de sidste Dage, og at disse ville undfly Herrens retsfærdige Straffedomme paa samme Maade som Noah blev frelst i Arken og Lot ved at fly ud fra Sodoma.

Vore Medmennesker i disse Lande have et stort Vidnesbyrd. Herrens Tjenere gaa om iblandt dem og prædile Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Tid efter anden have de Lejlighed til at høre og se, at nu er atter en

Flok „Mormoner“ paa Veien til det fjerne Vest; men de ere slave og ligegeyldige og have ganste lidet Tanke om det tilkommende Liv og de Farer, som vente dem, — endog i denne Tilværelse, dersom de ikke adlyde Frelsningssplanen. De ere i Lighed med Slægten i Noah Dage; de leve ubekymrede for Alt, henholdsne til deres Frelse og Døphojselte i Guds Rige; dette er en Bitting, som de overlade til deres Sjælesørger at drage Omsorg for, thi han er jo lønnet i dette Dniemed. En stor Del af dem belyrde sig til den lutherste Religion, men hvor ultra-katholst lyder ikke dette „Sjælesørger“. I det semiende Aarhundrede var der en katholst Munk, som ogsaa var udsendt i Egenstab af Sjælesørger, for — som det blev sagt at indsamle Bidrag til Opsørelsen af et Tempel, men vi tro, den væsenligste Grund var at samle Midler, saa Munke, Kardinaler og Pave kunde fremture i deres usle og vederstyggelige Levemaade.

Mennestene vare uvidende nok til at betale ham for at faa deres Synder tilgivne; og noget lignende om ikke saa grovt finder Sted i vor Tid; thi den simple Klasse blandt Folk tro blindthen, at Præsten er deres Sjælesørger. Dette er derimod ikke Tilfældet med den vise og mægtige Del af Mennestene; de ere ganste lidt tilbzielige til at tro Sjælesørgeren, og som det, der er værre: de ere alt for tilbzielige til at forkaste Bibelens Lærdomme og fornugte Forsynets Tilværelse. De have udgranset og beregnet de forskellige Naturkræfter; de have opdaget de forskellige Himmellegemer i Verdensrummet, og begavet med verdslig Vidom, bestemt deres Afstand fra vor Klode, deres Tyngde, Storrelse, Baner og Omløbstider. Elementerne have de analyseret, og alle Ting, have de udfundet, staar i den bedste indbyrdes Harmoni til hverandre, hvizaarsag mange af dem ere hengivne til at nære den Anstuelse — at hele Naturen med alle dens Elementer styre sig selv, og at der intet Væsen behøves til at lede disse Kræfter, der ere forbundne til hverandre som Hjulene i et Uhrværk. Ikke desmindre, paa flere Steder have mange af disse med verdslig Kundstab udstyrede Mænd begyndt at undersøge vore Lærdomme, dog ikke aabenlyst, thi de ere bange — ligesom Nikodemus, der kom til Frelseren om Matten — at de skulle tage deres Heder og Anseelse her i Verden.

Der gives mange Rige i disse Lande, som tro vor Lære, og som have hørt den i mange Aar, men de mangle desværre Kraft til at osre Alt for Kristi Navn Skyld. Mange tro vort Vidnesbyrd, at naar de sidste „Mormoner“ drage ud fra disse Lande, da vil Freden folge med dem, og Ødelæggelse, Splid og Tvedragt vil blive tilbage. Deres Ønske er da at reise med de sidste af Guds Folk til Zion for at undgaa alt dette; men voigt Eder I, som tro og ikke ville adlyde medens det er Tid, Herrens Langmodighed, som var stor i Noah Dage, er stor nu, men hans retsfærdige Straf vil sikkertlig ikke udeblive, naar hans bestemte Tid er udløben. I kunne letteligen blive ladte tilbage, og da ville I, som havde Vidnesbydet og ikke adlædt, saa mere Hug end de, der blive tilbage, grundet paa Mangel af Kundstab: „Thi den Ejener, som ved sin Herres Willie, og ikke bereder sig, og ikke gjør efter hans Willie, skal saa mange Hug, men den, som ikke ved det, og gjør, hvad der er Hug værd, skal saa lidet Hug“ (Euf. 12, 47. 48).

Vi haabe nu, at vore Søsrende ere nærmere Amerikas Land end Europa og at Herren vil lede dem med sin almægtige Kraft baade over Hav og Land og beskytte dem fra alle Farer og Ønder, som kunde optaarde sig i deres Wei. Vi haabe ogsaa,

at Herren vil styrke dem med sin Aand, paa det de maa være værdige Medlemmer blandt Guds Folk til at opbygge hans Rig og deltag i hans Besigelser kaade i dette Liv og det tilkommende.

Snart vil Timen slaa, da de tilbageblevne Trofaste ogsaa ville saa Leilighed til at drage hjem, men imidlertid, kjære Søstrende, vær trofaste og udholdne, opfyld Eders Pligter, vandre i Oprigtighed efter den Kundstab og det Lys, I have erholdt, vid at sætte Prism paa Herrens Besigelser, og I ville viselig efter endt Löebane paa denne Jord arve evig Døphoelse i Gud vor Faders Rig.

Bore Brodre fra Zion Optur Johnson og Magnus Bjarnason, som ere besikrede til at missionære paa Island, hvor Evangeliet ikke har været forkyndt for mange Aar, afreiste fra Kjøbenhavn den 7de Juli Kl. 9 Morgen. Vort Haab og vor Bon til Herren er, at han maa bevare dem paa deres Reise og lande dem i god Behold paa deres Bestemmelsessted. Maatte de have Held og bringe mange af vore Medmennesker til Sandhedens Erfjendelse, var Maaret for deres edle Bestræbelse naact. Da disse Brodre ere Islandere og have mange Slægtninge desteds, have vi godt Haab om, at deres Arbeide vil høre gode Frugter. Island er efter deres Udsagn en temmelig vanstelig Missionsmark og bestaar af mange Øer, hvor Husene ligge meget adsprede; ikke desmindre, Herren, i hvis Tjeneste de ere, vil styrke dem til at overkomme alle Hindringer.

Korrespondance.

Liverpool, den 2den Juli 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Dampskibet „Pacific“, som med vore Søstrende forlod Kjøbenhavn den 27de Juni Kl. 12 $\frac{1}{4}$, ankom til Hull den 30te om Morgenens Kl. 8 $\frac{1}{2}$. Alt var vel med os alle, og vort Antal var forøget med en lille Pige, som kom til Verden paa Reisen. Kl. 12 $\frac{1}{2}$ vare vi med al vor Bagage ved Jernbanestationen; men grundet paa, at ikke Jernbanepersonalet i en Hast kunde stafse de fornødne Bogne til veie, blev vor Reise udhalet til 4 $\frac{1}{2}$ Estermiddag, da vi satte aften for Liver-

pool. Denne Opsættelse bevirkede, at vi ikke naaede vort Bestemmelsessted førend ud paa Natten. Ved vor Ankomst til Liverpool, bleve Emigranterne sieblikkelig ordredе til at begive sig ombord. Intet Tab, og Alt gik lykkelig ved Indsibningen. Jeg kom først i Seng Kl. 3 om Morgenens.

Broder Petersens Kompagni ankom til Hull 24 Timer senere end os og til Liverpool Tirsdag Kl. 9. Idag undergik de alle Legens Besigtigelse paa det store, prægtige Dampskib „Wisconsin“, som afelede hersra lidt efter Kl. 4 Estermiddag. Alle vare ligesaa vel og tilfredse, som da de forlod Kjøbenhavn.

Øste desmindre, en gis tabt for os, nemlig Anders Mortensen af København. Han var på en eller anden Maade kommen bort fra de andre Emigranter; men naar vi finde ham, vil han blive sendt afsted i næste Uge.

Omtrent 100 engelste Hellige blevet tilslagte Kompagniet, som ved Aftreisen udgjorde 970 Sjøle, under Ledelse af David D. Calder med Assistance af Elsterne Peterson, Madison, Jones og Dehlin.

Jeg haster med at give Dem Underretning om vores Søstendes lykkelige Aftreise fra denne By, da Brødrene ikke havde Tid til at skrive.

Herren velsigne Dem og Deres Medhjælpere paa Kontoret, og maa han tillige bevare vores Søstende paa Atlanterhavet er min Bon.

Deres Broder i Kristo
Graustus Snow.

München, den 22de April 1873.

Præsident Brigham Young.

Højre Broder.

Den 10de Dennes strev jeg til Dem fra Athen. Vi fuldendte vort Besøg i denne mindeværdige Stad, og havde, netop som vi var ifærd med at forlade Konstantinopel, gjennemlæst de erholtede Nyheder og sluttede vor Korrespondance til Dags Dato. Tyrkerne og Grekerne ere ikke komne til Enighed om at gjøre en almindelig Udryddelse blandt Røverhorderne. Dette har været publiceret i „The Levant Herald“, et Blad, som udgives paa Engelsk i Konstantinopel.

Den grøste Regjering gjør Alt, hvad der staar i dens Magt for at sikre de Rejsende i deres Land mod røveriske Overfald. Øvrigheden tilbød os, dersom vi ønskede at besøge forskellige Steder i Landet, en Bedækning af Soldater, under

hvis Beskyttelse, vi blevet tilslagte fuldkommen Sikkerhed, uden nogen Bekostning sca vor Side. Vi sandt det ikke desmindre bedst, da vi fik høre, at Røverne uhindrede efter eget Behag kunde passere over Grænsen ind i Tyrkiet og tilbage igjen, ikke at udsætte os for nogen Fare i denne Henseende.

Det er anset som en hel kostelig Nydelse at have Lejlighed ved Maanesten at besøue Akropolis og andre Ruiner i Athen; den Aften vi besøgte Ruinerne, vare vi særligen begunstigede af den hellige Fuldmåne. De femten staaende Soiler af Jupiter Olympios afgive i deres arkitoniske Skønhed et interessant Skue ved Maanelyset. Den 16de Soile, som nedbleste i 1852 — eller isolte vor Beivisers Udsagn — som blev omkastet ved et Fordstjælv, bestod af femten Blokke, der tilsammen have en Høide af omtrent 58 og en Tyklæse af $6\frac{1}{2}$ Tod. Dette Tempel maa have været et storartet og prægtigt Kunstmærke med dets 124 Soiler og tilhørende Prydelser, dengang det var fuldendt og indviet af Hadrian. Det medgik omtrent 600 Aar til dets Opførelse. Bestuelsen af Akropolis samt Staden, som for omtrent 30 Aar siden er gjenopført i for største Delen europæisk Stil, var meget behagelig. Den grøste Regjering holder disse gamle Templer under militær Bevogtning baade ved Dag og Nat. Udgravnninger finde ogsaa Sted, saavel i som udenfor Staden. Flere af dens gamle Mure ere udgravne. Talrige Begravelsessteder, Gravhuler, Monumenter, Soiler med tydelige Inscriptioner, fra hvilke man kommer til Kundskab om mange interessante Kjendsgjerninger, komme for Dagens Lys. En Bygning er paa Beien til at blive opført, som er bestemt til Opbevaringssted for værdifulde Marmorgjenstande og andre Kunstmærker, som udgraves, hvilke skulle

danne et Antik-Museum til Fordel for arkæologiske Studerende.

Meget af Grækenland vilde være et frugtbart Land, dersom det havde Negn nok; det siges at være et overmaade varmt Land om Sommeren, men om Vinteren meget behagligt. Hvorsomhelst Vand kan frembringes til at vande Jord med, bører den til Overflod af forskellige Frugter og vegetabilistiske Planter.

Vi dampede ud fra Piraeus's Havn om Aftenen den 12te og havde en fløj Udsgift over Salamis-Stræderne, der ere belysende fra Søslaget i den persiske Krig, da Xerxes's Flaaede overvandtes af Grækerne. I Syrien gik vi ombord paa et andet Dampstib og henimod Midnat den 17de ankom vi i god Behold til Triest. Den østrigste Lloyds Dampstibe, i hvilke vi have været befordrede, siden vi forlod Brindisi, en ældgammel By i Italien, ere noget langsomme af sig, men paa samme Tid under en meget sikkert Ledelse. Omendskjont dette Kompagni har 80 Dampstibe i Farten, af hvilke mange have en anselig Størrelse, bliver ikke desmindre al Last tilligemed Passagerer landsatte og ombordbragte i Vaade eller Barkasser, hvilket er en langsom, ubehagelig og ofte farlig Besordningsmaade, i Særdeleshed naar Søen er i Oprør. Vi skulle have gjort Landgang paa Cypern og andre Steder, havde vi ikke seet Fare for at kæntré (vælte med Baaden).

Bor Reise paa Middelhavet, det adriatiske Hav, Arkipelagus, Marmora-Søen og andre Have har medtaget 15 Dage. Ved vor Landstigning i Triest, erholdt vi flere Aviser tilligemed Breve fra vore Familier.

Den 18de tog vi en Kjøretur gennem Handelskvarteret i denne Stad, som viser de mest storartede Tegn paa Fremgang og Liv i Forretningerne.

Triest er den fornemste Handelsstad i Østrig og siges at tælle 105,000 Indbyggere. Den 19de reiste vi gjennem et yndigt og i høi Grad meget udbillet Land til Verona i Italien, hvor vi tilbragte Sabbathen.

Verona er en af de fire besættede Steder, fordum bævenet „De fire Sider“ og er for Mile besætset paa den mest indsigtssfulde Maade; den var engang anset som uindtagelig. Fra et høitliggende Punkt i en smuk Have, saa vi Valpladsen, hvor det beliggende Slag ved Solferino havde staet, som endte med at alle disse Besættningsværker blev underlagte det dengang nylig oprettede Kongerige Italien. Landet er overmaade yppigt, frugtbart og vel opdyrket. Vi aflagde en Besit i det berømte Amphitheater, der er omtrent 1700 Aar gammelt og en Levning fra Romernes Tid. Siddepladserne, som ere af Marmor, afgive endnu Plads for 20,000 Tilsnere. Theatret maa ved Fulddelen have funnet rumme mindst 70,000 Mennesker, iberegnet både siddende og staende Plads. Portene i denne gamle By, Fragmenter af Murene samt nogle gamle Pallader ere ogsaa Levninger siden Romernes Tid. Staden tæller nu mindre end 70,000 Indbyggere; men dens forskellige Fæstningsværker, Mure, Arsenaler, Barakker, Magasiner, Pallader, Kirker og mange andre seværdige Gjenstande gør den til et Sted af betydelig Interesse.

Bor Reise med Fernbanen fra denne Stad og hertil medtog en Tid af 17 Timer. Veien er fortæffelig og Bognene behagelige. Naar man tager Hensyn til, at Linien gaar gjennem et saa bjergsuldt Land, maa man sige, at den er særdeles hensigtsmæssig anlagt. Skønheden af disse ophoiede Bjergscener vilde i Sandhed lønne hver Elster af det

Skjonne og Maleriske for Reisen gjen-nem dem.

De omkringliggende Dale ere vel opdyrkede og meget frugtbare. Ovensor de opdyrkede Marker, der paa mange Steder, grundet paa Bjergenes Steilhed ligge terassiformigt, findes store Skove, og noget højere tilveirs, Sne. Talrige Fosse og Vandfald forøge Skønheden og Afspæglingen i dette Panorama.

Under vort Ophold i Grækenland, havde jeg Anledning til at tale med nogle Herrer, der var bejsende med det engelste Sprog, angaaende Amerikanernes og Englændernes Bestræbelser i at sende Missionærer til deres Land. De spurgte: „Hvorfør udsende de ikke deres Missionærer blandt Hedningerne og omvende dem til Kristus? Vi ere Kristne, og hvad Mening kan der være i for dem at spilde deres Tid og Penge for at bringe os til at omvende os endnu engang? Vi ere enige og have en Religion, den gamle græske Kirkes; men dersom vi følge disse amerikaniske og engelste Missionærer, ville vi snart være foruden al Religion og i Uenighed med hverandre indbyrdes, og hvad Gudt kan dette bringe os?“ Ifølge Bestemmelse i den græske Konstitution, har Ingen Ret til at gaa ud af den græske Kirke. Alle have Religionsfrihed og kunne forkynne deres Lærdommme til Enhver, som ikke tilhører den græske Kirke. Alle de græske Born blive

indlemmede i Kirken ved Daab. Missionsmarken er meget indstræklet i Grækenland. Jeg besøgte St. Pauls Kirke, som er Domkirken i dette Land. Den er en ny, meget smuk Bygning; omendssjondt lille i Forhold til Peterskirken i Rom, har den dog et Fortrin frem for denne, man bliver ikke her plaget af en hel Massæ Tiggere.

München er en livlig Stad. Gaderne hvorfør mange ere vide og ret smukke, ere rene og vel brolagte. Den har mange offentlige Bygninger, af hvilke mange ere ret solide og nette. Den har mange offentlige Institutioner med vidt udstrakte Fornoielsselskaber, omgivne af suulke Treer. Baiern er et katholst Land, som danner en væsentlig Part af det nylig organiserede tytte Keiserrige. Der gives et anseligt Antal af Skolehuse, Seminarier, Universiteter og andre Anstalter for Undervisningens Udbredelse. Hosptaler, Museer, Bibliotheker og Theatre findes ogsaa her i betydelig Mængde. Talrige katholstke Kirker, hvorfør mange ere smukt udstyrede med Ornamenter og Relikvier, indtage ogsaa en betydelig Del af Staden.

Efter at have tilbragt nogle Dage i Wien, har jeg tænkt, dersom det er muligt, at besøge Mostau og det nordlige Europa.

George A. Smith.

Joseph W. Youngs Død. Lordag Aften den 7de Juni modtog Præsident Brigham Young Telegram om sin Fætters, Joseph W. Youngs dodelige Afgang om Estermiddagen Kl. 3 i Harrisburg, Washington County. Den Afdøde var født i 1829 og omintrent 44 Aar gammel. Han var en Son af Bisshop Lorenzo D. Young og anset som en af de mest afgærdige Borgere i dette Samfund, hvori han til forskellige Tider har indehavt mange vigtige Tillidsposter, hvilke han som en Mand af fast Karakter og Erelighed har beklædt paa en hæderlig Maade. Han var en Mand af rene Bevægrunde og viste i sit, omendssjondt korte saa dog rosværdige Liv, en stark Hengivenhed for en retsindig Handlemaade, hvilket gjorde ham fortjent

til den første Mang blandt de Edle. Til dem, som kendte ham bedst, viste han sig som en Mand, paa hvilke disse Ord af Burns i hans „Cottar's Saturday Night“ træffende kunne anvendes: „Endog i sine Fejl lønede han til den gode Side.“

Hans Død vil blive et føleligt Savn, ikke alene for hans mere fortrolige Venner og Bekjendtskaber, men for det hele Samfund af Sidste-Dages Hellige. Aarsagen til hans Død var fornemmelig en Brystsygdom, men et Liv af uophørligt og strengt Arbeide, saavel aandeligt som legemligt, havde ogsaa gjort sin Del til at nedbryde ham.

Den Afsdøde, som engang var et Medlem af Høiraadet og Præsidiet for Zionz Stav, var ogsaa en af de mest aktive og virkende Medlemmer i den territoriale Lovgivning. Han indtog en fremragende Plads i den territoriale Stats Konvention, som agholdtes i Jar siden. Han var altid rede til at give et kraftigt og usørferdet Bidnesbyrd angaaende Sandheden af det evige Evangelium. Det følgende Telegram ankom til President Young den 9de Juni:

„President Brigham Young.

Broder Joseph W. Young blev jordet i Dag. Begravelsesceremonien blev agholdt i Gaar Estermiddag. Et anseligt Folge var nærværende baade i Gaar og i Dag. Han lever i Alles vandomige Grindring.“

Blandingere.

Stranding. New York, den 8de Juli. (Tel. til „Rik. Bur.“). Dampstibet „City of Washington“, tilhørende Inman-Linien, er strandet ved Gulbroddbar og er rimeligtvis gaaet tabt. Passagerer og Mandsstab bleve reddede.

De paa Spitsbergen indefrosne Nordmænd. „Aftenbladet“ meddeler den sørgetlige Esterretning, at samtlige 18 paa Spitsbergen indefroste Nordmænd ere døde; samme Skjægne har rammet 2 af Svenskerne, hvormod de øvrige Svenske skulle være i Behold. „Ondk Adam“ er ankommen til Tromsø, hvorfra denne sørgetlige Esterretning gjennem Telegram er naaet til det norske Indrededepartement.

Innhold.

	Side.
Tale af Weldsie Orson Pratt	305.
Redaktionens Bemærkninger	313.
Korrespondance	316.
	Blandingere
	319.
	320.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. G. Bording.